

Arrest

nr. 120 650 van 14 maart 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 6 januari 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 december 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 januari 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 februari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. COPINSCHI, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine te zijn, geboren op (...) te Khasavyurt en afkomstig van het dorp Novokuli, Dagestan. U bent gehuwd met O. E. (...) (O.V. xxxxxxxx) en samen hebben jullie 6 kinderen. Uw man werkte in Dagestan als taxichauffeur. Op 17 mei 2010 raakten in Novokuli 2 agenten dodelijk gewond bij een schietpartij. Eén van de slachtoffers was de uit Novokuli afkomstige S. V. (...), onderkolonel van de politie van het Novolaksky-district. Op 1 juni 2010 ontving uw man een oproeping, waarin hij werd gesommeerd zich dezelfde dag nog te melden bij de ROVD (politie) van het Novolaksky-district. Toen hij zich aanmeldde werd uw man vrijwel meteen opgepakt. 3 dagen lang werd uw man ondervraagd en geslagen. Door uw tussenkomst en die van de broer van uw man, R. (...), kwam uw man vrij en dit na het betalen van een vrijkoopsom van 100.000 Roebel. Uw man zou niet

meer naar huis terugkeren. Hij dook onder bij zijn broer R. (...) en nadien bij uw broer I. (...). Op 31 juli 2010 vertrok uw man naar Moskou, waar hij een tijdje bij een vriend logeerde. Op 24 augustus 2010 vertrok uw man vanuit Moskou naar België. Hij kwam er aan op 26 augustus 2010 en vroeg er asiel bij de daarvoor bevoegde instanties.

Uzelf bleef met uw kinderen achter in Dagestan. Na het vertrek van uw man kreeg u nog meermaals bezoek van de politie, die wilde weten waar uw man zich schuilhield. Er werden ook nog een vijftal convocaties ter attentie van uw man afgegeven. U kreeg ook nog het bezoek van M. S. (...), familie van één van de vermoorde agenten en zelf ook een agent; ook hij wilde weten waar uw man zich schuilhield. Ongeveer midden 2012 ging u bij uw broer wonen, daar voelde u zich rustiger. Omdat u verwachtte dat de politiebezoeken niet zouden ophouden, besloot u om uw in België verblijvende man achterna te reizen en dat met 3 kinderen, onder wie L. E. (...)(O.V. xxxxxxx). In februari 2013 vertrok u naar Polen. U kwam er aan op 15 februari en diende er een asielaanvraag in. U verbleef een tijdje bij kennissen in Polen. Het resultaat van uw asielaanvraag in Polen kent u niet. Op 14 juni 2013 vertrok u, met uw minderjarige kinderen, vanuit Polen naar België, waar u een dag nadien aankwam. Op 20 juni 2013 diende u in België voor het eerst een asielaanvraag in.

Uw dochter L. E. (...) (O.V. xxxxxxx) kwam later naar België. Zij diende op 2 september 2013 haar eerste asielaanvraag in België in.

In het kader van uw huidige asielaanvraag legt u de volgende documenten over: uw intern paspoort (origineel), het intern paspoort van uw minderjarige dochter D. (...) (origineel), de geboortektes van uw dochter A. (...) en uw zoon A. (...) (origineel), uw huwelijksakte (origineel) en 2 foto's van het graf van S. V. (...) (originelen).

B. Motivering

Uit uw verklaringen voor de Belgische asielinstanties mag worden afgeleid dat u zich voor onderhavige aanvraag beroept op problemen die onlosmakelijk verbonden zijn met de problemen van uw man O. E. (...) (O.V. xxxxxxx). In dat verband verklaart u (CGVS, gehoorverslag dd.28.11.2013, p.4) dat u werd lastig gevallen door de politie en dat dit is toe te schrijven aan de eerdere problemen van uw man. U erkent (CGVS, p.4) dat u in die zin uw asielmotieven verbindt aan de door uw partner eerder ingeroepen motieven. Los van de door u geuite problemen, die dus het gevolg zouden geweest zijn van de problemen van uw man, kende u geen persoonlijke problemen (CGVS, p.4).

Welnu, er moet worden opgemerkt dat uw man op 26 augustus 2010 asiel vroeg bij de Belgische autoriteiten. Op 27 oktober 2011 werd uw man een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus betekend, aangezien zijn asielrelaas ongeloofwaardig werd bevonden. Uw man stelde een beroep in tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die echter, bij arrest van 21 februari 2012, de beslissing van het Commissariaat-generaal bevestigde. Verder stelde uw man geen beroep in bij de Raad van State. Er mag bijgevolg gesteld worden dat de negatieve eindbeoordeling van de asielaanvraag van uw man vast staat.

Aangezien u uw problemen in Dagestan duidelijk verbindt aan de beweerde problemen van uw man, die ongeloofwaardig werden bevonden, wordt de geloofwaardigheid van onderhavig asielrelaas reeds op fundamentele wijze aangetast. Voor een uitgebreide weergave van de motieven die door het Commissariaat-generaal werden aangehaald, alsook voor de bevestiging van deze beslissing door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt verwezen naar de kopie in uw administratief dossier van de beslissing van het Commissariaat-generaal en het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Voorts werden vaststellingen gedaan die het gebrek aan geloofwaardigheid van het door u en uw partner voorgehouden asielrelaas bevestigen.

Zo werd een aanzienlijke tegenstrijdigheid vastgesteld tussen uw verklaringen en deze van uw partner.

Uit de verklaringen van uw partner bleek immers dat hij na een 3 dagen durende detentie meteen onderdook en op geen enkel moment nog naar huis terugkeerde. Jullie zagen elkaar wel nog bij enkele bezoeken (CGVS, p.7). Welnu, daar waar uzelf verklaarde (CGVS, p.7) dat u uw kinderen geen enkele keer meenam voor een bezoek aan uw man, beweerde uw man (CGVS, gehoorverslag 1, O. E. (...), p.11) dat u hem één keer bezocht samen met jullie 2 jongste kinderen. U werd geconfronteerd met deze verklaringen, maar u herhaalt dat u de kinderen niet meenam, aangezien u dat veel te gevaarlijk vond (CGVS, p.7). Bijgevolg wordt de vastgestelde tegenstrijdigheid niet opgeheven. Van u en uw man mocht nochtans verwacht worden dat jullie eenduidige verklaringen zouden afleggen over een voor het gezin ingrijpende periode waarin uw man gescheiden leefde van zijn jongste kinderen en zijn vrouw. Dat u en uw man tegenstrijdige verklaringen afleggen over (schaarse) contacten tussen uw man en zijn jongste kinderen in een hoogst onzekere periode, ondergraaft verder de geloofwaardigheid van het door u en uw man voorgehouden asielrelaas.

De hiervoor vastgestelde tegenstrijdigheid kan niet worden verschoond door op uw naam afgeleverde psycho-medische attesten.

Het door psychiater E. D. (...) afgeleverde attest beweert enkel dat u depressieve en cognitieve stoornissen vertoont, maar het bevat geen informatie waaruit blijkt waarop zijn bevindingen gestoeld zijn. Evenmin bevat het attest informatie over de oorsprong van eventuele problemen. Het door de psycholoog K. K. (...) afgeleverde attest bevat evenmin informatie over de oorsprong van eventuele psychologische of psychiatrische problemen. Zelf verklaarde u medicijnen te gebruiken in het kader van een psychiatrische behandeling, maar u weet niet over welke medicijnen (of type medicijnen) het gaat (CGVS, p.3). Zelf maakte u tijdens uw asielgehoor geen melding van psychologische problemen die u zouden verhinderen om coherente verklaringen af te leggen. U verklaart weliswaar (CGVS, p.3) gespannen en een beetje zenuwachtig te zijn, last te hebben van slapeloosheid en stress, maar u zou niet weten waar uw stress aan toe te schrijven is. De medicatie zou u in staat stellen om beter te slapen (CGVS, p.3). Welnu, op basis van de hiervoor beschreven elementen kan de vastgestelde tegenstrijdigheid niet worden toegeschreven aan psycho-medische problemen.

Er moet voorts worden opgemerkt dat u geen overtuigend begin van materieel bewijs overlegt van de door u (en eerder door uw man) ingeroepen problemen.

Zo verklaart u (CGVS, p.5) dat er, sinds de vlucht van uw man naar het buitenland, nog 4 à 5 convocaties op zijn naam werden afgegeven, maar u hebt ze allemaal verscheurd en weggegooid. Nochtans kunnen dergelijke documenten wel degelijk een begin van bewijs van beweerde problemen vormen. Dat u dergelijk, mogelijk nuttig bewijsmateriaal zomaar hebt vernietigd en weggegooid, doet verder afbreuk aan uw geloofwaardigheid. Deze vaststelling klemmt des te meer daar u zich, zij het later, wel bewust was van het nut van potentieel bewijsmateriaal. U legde immers 2 foto's over (document 6: groene map) waarop het graf van A. V. (...) te zien is, een cruciaal persoon in het asielrelaas van uw man (en uzelf). U maakte de foto's op eigen initiatief, had de bedoeling om ze naar uw man in België op te sturen, maar liet dit na en bracht ze uiteindelijk zelf mee naar België (CGVS, p.3). Uit dergelijke verklaringen kan worden afgeleid dat u zich minstens op enig moment bewust moet zijn geweest van het nut van eventuele bewijsstukken. Dat u dan oproepingen van de politie, ter attentie van uw man, vernietigt, is weinig geloofwaardig te noemen. Bijgevolg kan ernstig getwijfeld worden aan uw bewering, als zouden er na zijn vertrek, nog convocaties op naam van uw man zijn afgegeven, maar hierdoor wordt ook het gebrek aan geloofwaardigheid van de feiten, die aan de basis zouden hebben gelegen van deze oproepingen door politiediensten, bevestigd.

Op basis van de hiervoor beschreven elementen wordt het gebrek aan geloofwaardigheid van de door uw man ingeroepen problemen, waaraan u de uwe verbindt, bevestigd.

Wat betreft de situatie van de etnische Tsjetsjenen in Dagestan dient gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat in het licht van de algemene veiligheidssituatie eenieder die gelieerd wordt met de rebellenbeweging, ongeacht de etnie, een risico loopt op problemen met de autoriteiten. De rebellenbeweging bestaat reeds lang niet meer overwegend uit Tsjetsjenen, maar wordt soms nog gelinkt met de rebellie in Tsjetsjenië, zonder dat dit echter resulteert in acties tegen of een vervolging van deze bevolkingsgroep omwille van hun Tsjetsjeense etnie. Daarom kan de loutere Tsjetsjeense origine niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog.

De huidige situatie kenmerkt zich door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging met een beperkte slagkracht, die haar acties beperkt tot gerichte aanslagen. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden; dit betreft een begrensde aantal gevallen waarbij burgers ofwel om specifieke redenen geviséerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties; het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen.

Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers ondanks een relatieve stijging in 2011 beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Dagestan actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van

willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Dagestan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg blijkt dat u zich niet kan beroepen op een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève, noch dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de regelgeving met betrekking tot subsidiaire bescherming.

De door u overlegde documenten zijn niet in staat om de eindbeoordeling van uw asielaanvraag in positieve zin te wijzigen. U legt uw intern paspoort, het intern paspoort van uw dochter D. (...) en de geboorteaktes van uw kinderen A. (...) en A. (...) over. Deze documenten bevatten gegevens over uw identiteit, de identiteit van uw kinderen en jullie herkomst, wat door het Commissariaat-generaal niet betwist wordt. U legt uw huwelijksakte over, die de formele band tussen uw partner en uzelf bewijst, dewelke evenmin ter discussie staat. U legt 2 foto's over van het graf van S. V. (...), de politieagent wiens overlijden de beweerde problemen van uw man inluidde. De foto's kunnen enkel staven dat A. V. (...) op 17 mei 2010 is overleden. Aangezien echter uw man noch uzelf erin geslaagd zijn om de uit dit overlijden voortvloeiende problemen aannemelijk te maken, wijzigen de foto's niets aan de eindbeoordeling van onderhavige asielaanvraag.

Volledigheidshalve kan nog worden opgemerkt dat ook ten aanzien van uw meerderjarige dochter L. E. (...) (O.V. xxxxxxxx) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen, aangezien zij zich voor haar asielaanvraag eveneens beroept op problemen die het gevolg waren van de oorspronkelijke problemen van uw man, die als ongeloofwaardig werden bestempeld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951.

In wat als een tweede middel kan worden beschouwd, voert verzoekende partij het volgende aan: "Schending van de artikels 48/3, § 5, 48/4, 48/5 en 62 van de wet van 15/12/1980 – Schending van de artikels 2 en 3 van de wet van 29/07/1991 – Schending van het principe van het voordeel van de twijfel waarvan de asielaanvrager van moet kunnen genieten – Gedeeltelijk en verkeerde lezing van de CEDOCA-documenten behouden in het administratief dossier – Manifeste appreciatiefout van de verklaringen van de verzoekster nabij het CGVS – Gebrek aan het in overweging nemen van de elementen behouden in de getuigschriften opgesteld door de Dokter D. (...), psychiater, en door Mevrouw K. K. (...), psycholoog – Gebrek aan motivatie van de weigering tot het verlenen van de subsidiaire bescherming zoals gedefinieerd door het artikel 48/4, § 2, a en b van de wet van 15/12/1980".

In een derde middel haalt verzoekende partij nogmaals de schending aan van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

De door verzoekende partij aangevoerde middelen worden, omwille van hun onderlinge verwevenheid, samen behandeld.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel

van het tweede middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3. De Raad stelt vast dat verzoekende partij zich bij het indienen van haar asielaanvraag in hooforde steunt op dezelfde feiten als deze die aan de basis lagen van de asielaanvraag van haar echtgenoot. De Raad wijst erop dat bij de asielaanvraag van de man van verzoekende partij werd besloten tot de weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat diens asielrelaas niet geloofwaardig werd geacht. Deze beslissing werd bevestigd bij arrest nr. 75 591 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 21 februari 2012, waartegen geen beroep werd aangetekend bij de Raad van State. Het gezag van gewijsde van het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen omvat de vaststelling dat het voorgehouden asielrelaas van de echtgenoot van verzoekende partij waarop zij zich in hooforde steunt ongeloofwaardig is. De Raad is gebonden door het gezag van gewijsde van dat arrest. Verzoekende partij kan de mogelijkheid om een eigen asielaanvraag in te dienen niet aanwenden om een vorm van beroep in te stellen tegen de definitieve beslissing inzake de eerdere asielaanvraag van haar echtgenoot. Bovendien wijst de Raad erop dat bij de beoordeling van de zaak de commissaris-generaal rekening houdt met alle feitelijke elementen, ook met deze welke resulteren uit verklaringen afgelegd bij vroegere asielaanvragen. Geen enkele wetbepaling verbiedt immers dat, in het kader van een gekoppelde asielaanvraag, uitspraak wordt gedaan op basis van gegevens die in het kader van eerdere asielaanvragen bekend waren. De Raad heeft niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in een beslissing met betrekking tot een eerdere asielaanvraag werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissing anders zou zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordeling zou hebben voorgelegen.

In zoverre een onderzoek van de door verzoekende partij aangevoerde middelen met zich zou brengen dat opnieuw zou moeten worden geoordeeld over elementen die als vaststaand moeten worden beschouwd, dient de Raad dus vast te stellen dat zij niet bevoegd is. Derhalve kan enkel worden ingegaan op de middelen voor zover deze betrekking hebben op de beoordeling van de nieuwe gegevens.

2.2.4. Waar verzoekende partij erop wijst dat de lengte van de motivering proportioneel dient te zijn tot het belang van de beslissing, stelt de Raad vast dat verzoekende partij zich in haar verzoekschrift louter beperkt tot deze vermelding, zonder aan te tonen dat en waarom dit *in casu* het geval zou zijn.

2.2.5.1. Verzoekende partij geeft een theoretische uiteenzetting met betrekking tot de Vluchtelingenconventie en het objectieve en subjectieve element van een gegronde vrees voor vervolging en komt tot de conclusie dat er gevallen kunnen zijn waarin het louter behoren tot een etnische, sociale of godsdienstige groep, rekening houdend met de specifieke omstandigheden waarin deze groep zich bevindt, de vrees om te worden vervolgd, rechtvaardigt. Verzoekende partij betoogt dat verwerende partij geen rekening heeft gehouden met deze elementen en principes. Verwerende partij trekt haar identiteit niet in twijfel, weerlegt niet op geldige wijze “*de elementen van vrees tot vervolging*” die zij heeft ingeroepen – waarbij zij kort een overzicht geeft van haar asielproblematiek – en weerlegt

evenmin op geldige wijze de mogelijkheid dat zij een risico loopt op “*zware aantastingen*”, zoals gedefinieerd in de definitie van subsidiaire bescherming.

2.2.5.2. De Raad wijst er vooreerst op dat het louter herhalen van het asielrelaas niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Integendeel, het komt aan verzoekende partij toe om deze motieven met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoekende partij op voormelde wijze in gebreke blijft.

Voorts dient te worden aangestipt dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze vrees voor vervolging dient immers *in concreto* te worden aangetoond, alwaar verzoekende partij eveneens in gebreke blijft. Verder wenst de Raad in dit verband op te merken dat het tot de taak van de asielzoeker zelf behoort om aan te tonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Het komt verwerende partij of de Raad dus niet toe om de door verzoekende partij voorgehouden vrees voor vervolging/het lopen van een reëel risico op ernstige vervolging te “weerleggen”. Ten slotte beaamt de Raad dat verwerende partij de identiteit van verzoekende partij niet in twijfel trekt. Het feit dat iemands identiteit bewezen wordt geacht, betekent echter niet automatisch dat de vrees voor vervolging of het reëel risico op ernstige schade als aannemelijk wordt beschouwd.

2.2.6. Daar waar verzoekende partij in haar verzoekschrift voorhoudt dat haar asielaanvraag slechts gedeeltelijk verband houdt met de asielaanvraag van haar man en stelt dat zij zich tevens beroept op “*eigen elementen*”, waarbij zij verwijst naar het feit dat zij na de vlucht van haar echtgenoot meerdere convocaties heeft ontvangen op naam van haar man en naar het bezoek van een familielid van één van de vermoorde agenten, bemerkt de Raad evenwel dat de problemen waar verzoekende partij naar verwijst in haar verzoekschrift allen onlosmakelijk verbonden zijn met de beweerde problemen van haar man. Bovendien stelt de Raad vast dat verzoekende partij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal uitdrukkelijk aangaf dat haar asielmotieven verbonden zijn aan deze van haar man, en dat zij los hiervan geen andere problemen kende (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 28/11/2013, p. 4). Verzoekende partij maakt dan ook allesbehalve aannemelijk dat zij persoonlijke problemen, losstaand van de beweerde problemen van haar man, zou hebben gekend in haar land van herkomst.

2.2.7. Betreffende de bewering van verzoekende partij dat verwerende partij zich ter motivering van de bestreden beslissing baseert op “*het gebrek aan verschaftte verduidelijkingen vanwege de verzoekster met betrekking tot de eventuele banden van haar echtgenoot met de groeperingen van strijders en/of met betrekking tot de beschuldigingen waar de echtgenoot van de verzoekster het voorwerp van heeft uitgemaakt*”, bemerkt de Raad dat verzoekende partij uitgaat van een verkeerde lezing van de bestreden beslissing. Nergens wordt door verwerende partij een dergelijke motivering gehanteerd.

2.2.8.1. In verband met de motivering van verwerende partij dat een aantal vaststellingen werden gedaan die het gebrek aan geloofwaardigheid van het door verzoekende partij en haar man voorgehouden asielrelaas bevestigen, stelt verzoekende partij het volgende.

Waar verwerende partij een aanzienlijke tegenstrijdigheid vaststelt tussen haar verklaringen en deze van haar man, die niet kan worden verschoond door de door haar afgeleverde psycho-medische attesten, meent verzoekende partij dat de vastgestelde tegenstrijdigheid wel degelijk kan worden uitgelegd door haar psychische gezondheidstoestand, daar “*de cognitieve stoornissen waar zij aan lijdt (...) in staat (stellen) om te beschouwen dat het mogelijk is dat de verzoekster geen precieze herinneringen heeft van de manier waarop de bezoeken zich afgespeeld hebben bij haar echtgenoot gedurende deze periode en de aanwezigheid en/of het ontbreken van hun twee jonge kinderen gedurende één van deze bezoeken.*”. Zij wijst erop dat het door psychiater E. D. afgeleverde attest verduidelijkt dat zij “*depressieve en cognitieve stoornissen heeft (evocatieproblemen)*” en dat het door de psycholoog K. K. afgeleverde attest verduidelijkt dat “*Mevrouw lijdt aan nachtmerries, herbelevingen, verstoorde slaap, concentratiestoornissen (...). In het licht van haar auditie door het CGVS, dienen we akte te nemen van het feit dat deze emotionele en cognitieve stoornissen haar capaciteit tot een duidelijk en volledig vertoog zou kunnen verstoren*”. Verzoekende partij oppert dat verwerende partij op geen enkele manier rekening heeft gehouden met de verduidelijkingen omtrent de psychiatrische gezondheidstoestand van verzoekende partij in de door haar aangebrachte psycho-medische attesten. Betreffende de opmerking dat verzoekende partij geen overtuigend begin van materieel bewijs van de door haar (en eerder door haar man) ingeroepen problemen overlegt en dat de verklaring van verzoekende partij dat zij de vier à vijf convocaties die sinds de vlucht van haar man naar het buitenland op zijn naam werden afgegeven allemaal verscheurd en weggegooid heeft verder afbreuk doet aan de

geloofwaardigheid van verzoekende partij gezien dergelijke documenten een begin van bewijs van haar beweerdde problemen kunnen vormen, betoogt verzoekende partij dat het loutere feit dat zij wel de twee foto's heeft genomen van het graf van S. V. niet volstaat om te kunnen stellen dat zij de vier of vijf convocaties had moeten bijhouden. Verzoekende partij verwijst naar haar psychologische gezondheidstoestand zoals deze blijkt uit de door haar aangebrachte psycho-medische attesten. Zij was depressief en extreem verward door de verschillende gebeurtenissen, waaronder het vertrek van haar man naar Europa. In deze omstandigheden dacht verzoekende partij dat het beter was de convocaties te verscheuren en ze te doen verdwijnen. Zij dacht hierbij evenwel niet aan hun eventueel belang als een begin van bewijs van de problemen van haar en haar man.

2.2.8.2. De Raad kan verzoekende partij geenszins bijtreden in haar betoog dat verwerende partij op geen enkele manier rekening heeft gehouden met de verduidelijkingen in de door haar aangebrachte psycho-medische attesten. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt immers het tegendeel: *"De hiervoor vastgestelde tegenstrijdigheid kan niet worden verschoond door op uw naam afgeleverde psycho-medische attesten. Het door psychiater E. D. (...) afgeleverde attest beweert enkel dat u depressieve en cognitieve stoornissen vertoont, maar het bevat geen informatie waaruit blijkt waarop zijn bevindingen gestoeld zijn. Evenmin bevat het attest informatie over de oorsprong van eventuele problemen. Het door de psycholoog K. K. (...) afgeleverde attest bevat evenmin informatie over de oorsprong van eventuele psychologische of psychiatrische problemen. Zelf verklaarde u medicijnen te gebruiken in het kader van een psychiatrische behandeling, maar u weet niet over welke medicijnen (of type medicijnen) het gaat (CGVS, p.3). Zelf maakte u tijdens uw asielgehoor geen melding van psychologische problemen die u zouden verhinderen om coherente verklaringen af te leggen. U verklaart weliswaar (CGVS, p.3) gespannen en een beetje zenuwachtig te zijn, last te hebben van slapeloosheid en stress, maar u zou niet weten waar uw stress aan toe te schrijven is. De medicatie zou u in staat stellen om beter te slapen (CGVS, p.3). Welnu, op basis van de hiervoor beschreven elementen kan de vastgestelde tegenstrijdigheid niet worden toegeschreven aan psycho-medische problemen."* De Raad stelt vast dat verzoekende partij zich in haar verzoekschrift beperkt tot het louter tegenspreken van de conclusie van verwerende partij dat de vastgestelde tegenstrijdigheid niet kan worden toegeschreven aan psycho-medische problemen, zonder evenwel de uitgebreide motivering van verwerende partij afdoende en concreet te weerleggen. Dergelijk verweer volstaat geenszins om desbetreffend motief van de bestreden beslissing te ontkrachten. Bovendien oordeelt de Raad dat de verklaring van verzoekende partij dat zij haar kinderen nooit heeft meegenomen bij een bezoek aan haar man niet kan worden vergoelijkt door een vergetelheid te wijten aan haar psychische toestand daar verzoekende partij bij het gehoor op het Commissariaat-generaal duidelijk heeft aangegeven dat zij haar kinderen nooit meenam daar zij dit *"veel te gevaarlijk vond"*, wat duidelijk wijst op een bewuste en weloverwogen keuze de kinderen niet mee te nemen naar het onderduikadres van haar echtgenoot (administratief dossier, stuk 5, p. 7). Desbetreffende tegenstrijdigheid blijft dan ook onverminderd overeind.

Het betoog van verzoekende partij dat haar niet verweten kan worden de vier of vijf convocaties niet te hebben bijgehouden gezien haar slechte psychologische toestand, waardoor zij niet dacht aan het eventueel belang van de convocaties als begin van bewijs van de problemen van haar en haar man, kan evenmin overtuigen. Immers blijkt uit de verklaringen van verzoekende partij dat zij blijkbaar wel in staat was om op eigen initiatief foto's te maken van het graf van S. V. en dit met de bedoeling ze naar haar man in België op te sturen:

"Heeft iemand u gevraagd om die foto's te maken of deed u het uit eigen initiatief?"

- Op eigen initiatief

Waarom/waarvoor?"

- Tja, dat kan ik eigenlijk niet zeggen... ik deed dat zomaar, denk ik... wat bedoelt u precies?"

Deed u het bewust: maakte u die foto bewust om later eventueel enig begin van bewijs in handen te hebben?"

- Het was mogelijk de bedoeling om ze naar mijn man op te sturen, maar het is er nooit van gekomen. Om iets qua bewijs in handen te hebben." (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 28/11/2013, p. 3). Het is dan ook geenszins geloofwaardig dat verzoekende partij, wanneer zij de convocaties op naam van haar man ontving, er dan niet eveneens aan zou hebben gedacht deze convocaties bij te houden ter staving van de problemen van haar en haar man.

2.2.9.1. Volgens verzoekende partij is verwerende partij in gebreke gebleven om de gebeurtenissen van 17 mei 2010, waarbij in Novokuli twee agenten dodelijk gewond raakten bij een schietpartij, te onderzoeken. Dergelijk onderzoek had evenwel duidelijkheid kunnen scheppen over de waarachtigheid

van de verklaringen van verzoekende partij en haar man. Verzoekende partij wijst desbetreffend tevens op de plicht van verwerende partij om mee te werken aan de bewijsvergaring.

2.2.9.2. De Raad wijst verzoekende partij er evenwel op dat noch de commissaris-generaal, noch de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is evenmin de taak van de commissaris-generaal, dan wel de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). Derhalve is de stelling van verzoekende partij dat verwerende partij in gebreke is gebleven om onderzoek te doen naar de gebeurtenissen van 17 mei 2010, niet dienstig. Waar verzoekende partij wijst op de plicht van verwerende partij om mee te werken aan de bewijsvergaring, merkt de Raad nog op dat er slechts sprake is van een onderzoekplicht in hoofde van de commissaris-generaal wanneer de asielzoeker voldaan heeft aan de op hem rustende medewerkingsplicht en er op dat moment nog onvoldoende informatie beschikbaar is om te kunnen komen tot de beslissing die krachtens artikel 57/6 van de vreemdelingenwet tot zijn bevoegdheid behoort. Dit is *in casu* geenszins het geval, daar op grond van het geheel van de vaststellingen in de bestreden beslissing terecht kon worden besloten dat aan het asielrelaas van verzoekende partij geen enkel geloof kan worden gehecht.

2.2.10.1. Verzoekende partij hekelt dat verwerende partij op geen enkele manier rekening houdt met de “informatie-elementen” uit het Cedoca-document, toegevoegd aan het administratief dossier. Verwerende partij zou ook geen enkele precieze verwijzing hebben gedaan naar de pertinente bronnen die ze heeft gebruikt om de bestreden beslissing te motiveren. Verwerende partij heeft zich volgens verzoekende partij beperkt tot het geven van een summier overzicht van zekere elementen vervat in de landeninformatie die zich in het administratief dossier bevindt, zonder echter te verduidelijken welke “informatie-elementen” op haar van toepassing zouden zijn.

2.2.10.2. De Raad wijst erop dat uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat verwerende partij alle door verzoekende partij aangegeven elementen en documenten in overweging heeft genomen bij het nemen van haar beslissing. Verwerende partij haalt in haar beslissing aan dat verzoekende partij haar land van herkomst is ontvlucht omwille van de problemen die zij kende ten gevolge van de problemen van haar echtgenoot met de autoriteiten. Meer bepaald kreeg verzoekende partij meermaals bezoek van de politie die wilde weten waar haar man zich schuilhield, werden er een vijftal convocaties ter attentie van haar man afgegeven en kreeg zij ook nog bezoek van een familielid van één van de vermoorde agenten die eveneens wilde weten waar haar man zich schuilhield. Verwerende partij motiveert dan ook terecht dat aangezien verzoekende partij haar problemen in Dagestan duidelijk verbindt aan de beweerde problemen van haar man, waarvan de asielaanvraag werd geweigerd omdat diens problemen ongeloofwaardig werden bevonden, ook de geloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoekende partij op fundamentele wijze wordt aangetast. Zoals reeds opgemerkt, maakt verzoekende partij voorts niet aannemelijk dat zij haar asielaanvraag ook nog zou steunen op andere motieven die losstaan van de problemen van haar man (zie punt 2.2.6.). De Raad stelt dan ook vast dat verwerende partij alle door verzoekende partij aangereikte asielmotieven afdoende in aanmerking heeft genomen bij het nemen van haar beslissing. Ook de door verzoekende partij neergelegde documenten werden uitvoerig door verwerende partij besproken. Voorts heeft verwerende partij in haar beslissing aangestipt dat uit de landeninformatie waarvan zich een kopie bevindt in het administratief dossier blijkt dat de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Dagestan op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in het Vluchtelingenverdrag en dat een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk is – hetgeen ook heeft plaatsgevonden – en dat uit deze landeninformatie eveneens kan worden besloten dat er thans voor burgers in Dagestan geen sprake is van een risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Bovenstaande argumentatie, die bovendien zeer algemeen is en niet concreet werd uitgewerkt, waardoor het voor de Raad dan ook niet duidelijk is om welke “informatie-elementen” het zou gaan, kan dan ook niet worden bijgetreden.

2.2.11. Waar verzoekende partij onder verwijzing naar de landeninformatie toegevoegd aan het administratief dossier stelt dat *“iedere persoon dat ervan verdacht wordt/beschouwd wordt van banden te onderhouden met strijders een extreem serieus risico lopen op een vervolging”*, stelt de Raad vast dat gezien het ongeloofwaardig bevinden van het asielrelaas van haar echtgenoot – haar man zou door de autoriteiten verdacht worden steun te hebben verleend aan rebellen die verdacht werden van de moord op twee agenten op 17 mei 2010 – de beschrijving van de algemene toestand van personen die banden hebben met rebellen of ervan verdacht worden banden te hebben met rebellen niet dienend is.

2.2.12.1. Verzoekende partij verwijst naar de in de bestreden beslissing vermelde motivering waarom de loutere Tsjetsjeense origine op zich niet kan volstaan voor de toekenning van de vluchtelingenstatus en werpt op dat het motief in kwestie niet enkel irrelevant is maar eveneens totaal wordt tegengesproken door *“de documenten voorgelegd door het CGVS ter ondersteuning van de bestreden beslissing”*.

Verzoekende partij geeft vervolgens een overzicht weer van haar vluchtproblematiek en betoogt dat haar verklaringen duidelijk, gedetailleerd en coherent zijn en overeenstemmen met de informatie *“perfect gekend door het CGVS met betrekking tot de situatie te Dagestan voor iedere persoon die ervan verdacht wordt hulp te verlenen – onder welke vorm dan ook – aan de boévieken”*. Wederom verwijst verzoekende partij naar het *“CEDOCA-document ‘Russische Federatie, Dagestan’, opgesteld op datum van 28 februari 2013”*. Verzoekende partij herhaalt nog maar eens dat zij in geval van terugkeer naar Dagestan vreest te worden vervolgd, aangehouden, gefolterd en zelfs vermoord door de ordediensten en dat uit de informatie van verwerende partij duidelijk blijkt dat alle leden van de familie van haar echtgenoot *“een werkelijk en geground risico lopen tot vervolging vanwege de Federaal Russische/Dagestaanse autoriteiten”*.

2.2.12.2. Betreft de door verzoekende partij gedane bewering dat het motief in kwestie tegenstrijdig is met de informatie waarover verwerende partij beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, stelt de Raad vast dat deze – niet onderbouwde – kritiek niet door de Raad kan worden gevolgd, aangezien het motief in kwestie nu net gebaseerd is op de informatie aanwezig in het administratief dossier. Uit niets blijkt dat verwerende partij foute (tegenstrijdige) conclusies zou hebben afgeleid uit de informatie waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd. Verder ziet de Raad ook niet in waarom aangaand motief irrelevant zou zijn. Ook hier verschaft verzoekende partij geen enkele toelichting.

Betreft de andere argumenten die verzoekende partij aanbrengt, verwijst de Raad naar hetgeen *supra* reeds werd uiteengezet. Verder wijst de Raad er nog op dat de bewering van verzoekende partij dat haar verklaringen duidelijk, gedetailleerd en coherent zijn en overeenstemmen met de landeninformatie, niet te rijmen valt met de inhoud van de bestreden beslissing.

2.2.13. Daar waar verzoekende partij in haar verzoekschrift opwerpt dat bij twijfel aan verzoekende partij het voordeel van de twijfel dient te worden gegeven, stelt de Raad vast dat uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat het relaas nauwgezet werd geanalyseerd teneinde te kunnen oordelen of de voorgehouden feiten op waarheid berusten. Verwerende partij concludeerde om bovenstaande redenen terecht dat het asielrelaas in kwestie een ongeloofwaardig karakter kent waardoor enige twijfel niet aan de orde is.

2.2.14. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het asielrelaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.15. Waar verzoekende partij betoogt dat in de bestreden beslissing enkel wordt verwezen naar artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet, *“zonder de twee andere mogelijkheden voorop te stellen gedekt door dit voorgenoemd artikel 48/4”* en dat verwerende partij derhalve in gebreke zou zijn gebleven om haar beslissing te motiveren in het licht van artikel 48/4, § 2, a en b van voormelde wet, stelt de Raad vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoont dat de weigering van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, zodat het middel dienaangaande feitelijke grondslag mist. Bovendien wijst de Raad erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen echter niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

Verzoekende partij geeft in haar verzoekschrift nogmaals een aantal punten weer uit de aan het administratief dossier toegevoegde landeninformatie en stelt dat op basis van deze informatie kan worden vastgesteld dat zij, in geval van terugkeer naar haar land van herkomst, het slachtoffer zou kunnen worden van foltering, zware psychologische druk en/of vernederende of onmenselijke behandelingen. Verzoekende partij verwijt verwerende partij nogmaals dat zij deze informatie naast zich neerlegt. De Raad verwijst desbetreffend naar hetgeen reeds uiteengezet werd onder punt 2.2.10.2..

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich

eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielaanvraag, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. De Raad oordeelt dat verzoekende partij middels het argument dat er nog steeds in Dagestan sprake is van onveiligheidsproblematiek en de mensenrechten er door de autoriteiten worden geschonden niet aantoont dat er in Dagestan een situatie heerst van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet en dat er diensgevolge een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon kan worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verwerende partij, steunend op de "*Subject Related Briefing*" betreffende de "*Russische Federatie/Dagestan – Algemene en veiligheidssituatie, update februari 2013*" van 28 februari 2013 (administratief dossier, stuk 22, deel 4) erkent dat er zich nog steeds veiligheidsincidenten voordoen in Dagestan, dat de rebellen er nog steeds actief zijn en dat bij de aanslagen gepleegd door rebellen ook burgerslachtoffers vallen en dit met een relatieve stijging. Verwerende partij vermeldt dat, wat de rebellie betreft, deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak regio, doch dat er sindsdien geen sprake meer is van een open oorlog en motiveert verder dat de huidige situatie zich kenmerkt door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging met een beperkte slagkracht, die haar acties beperkt tot gerichte aanslagen. Hierbij vallen een beperkt aantal burgerslachtoffers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties waarbij het evenmin uitgesloten is dat in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers worden gemaakt. Verwerende partij vermeldt duidelijk dat het aantal burgerslachtoffers enkel plaatsvindt in het kader van gerichte aanslagen uitgevoerd door de rebellen/specifieke acties verricht door de autoriteiten en dat binnen het kader van dit gerichte geweld slechts een begrensd aantal burgerslachtoffers vallen. Verwerende partij komt dan ook terecht tot de conclusie dat de huidige situatie in Dagestan niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. De Raad stelt vast dat verzoekende partij door de verwijzing naar het nog steeds aanwezige geweld in Dagestan en naar het gegeven dat de mensenrechten er nog steeds worden geschonden – een situatie die niet ontkend wordt in de bestreden beslissing – totaal geen afbreuk doet aan de vaststelling dat er in Dagestan geen sprake is van een open oorlog en de gevechtshandelingen een sterk gericht karakter vertonen. Derhalve wordt de motivering van verwerende partij dat er in de huidige situatie in Dagestan voor gewone burgers niet langer kan gewag gemaakt worden van een 'reëel' risico ingevolge het binnenlands conflict door verzoekende partij niet weerlegd. Evenmin brengt verzoekende partij andersluidende informatie bij waaruit blijkt dat de informatie waarop verwerende partij zich steunt niet correct zou zijn.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.16. Uit wat voorafgaat blijkt dat in hoofde van verwerende partij door de Raad geen manifeste beoordelingsfout kan worden ontwaard.

2.2.17. De middelen zijn ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien maart tweeduizend veertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT